מדין התורה עיקר השירה היא בפה ולכן יכולים אפילו עבדים לנגן בכלי השיר במקדש, אבל נחלקו במנגני החלילים ר"מ אמר שהיו עבדי כהנים משום שסבר שאם ראו אדם שעמד על דוכן המשוררים בעזרה לא מחזיקים אותו למיוחס לעניין להשיא את בתו לכהונה או להאכילו במעשר ראשון ולכן אין חשש שעבדים ינגנו, ר' יוסי אמר שהיו ישראלים מיוחסים היות שסבר שאדם שעלה על הדוכן מוחזק בכשרות להשיא בתו לכהונה ולא מוחזק לוי להאכילו מעשר ראשון, ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר שהיו לווים משום שאדם שעלה לדוכן מחזיקים אותו גם לעניין יוחסין וגם לאכילת מעשר ראשון.

ר"מ אמר ששירה מעכבת את ניסוך היין שעל הקרבן שכתוב בה לשון כפרה "**ואתנה את הלוים... ולכפר על בני ישראל**", וחכמים אומרים שלא מעכבת ולמדו מהלשון 'כפרה' שהשירה ביום ולא בלילה.

עיקר שירת הלווים מהלכה למשה מסיני וסמכו אותה על פסוקים. שמואל למד מהפסוק "**ושרת בשם ה' אלהיו**" ששירה היא עבודה בשם ה'. רב מתנא למד מהפסוק "**עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב**" ששירה היא עבודה שנקראת 'טוב לבב' ככתוב "**הנה עבדי ירנו מטוב לב**", עוד למד רב מתנה שהמביא יין לביכורים טעון שירה בגזירה שווה מהמילה 'טוב'. חזקיה למד מהפסוק "**וכנניהו שר הלוים במשא יסר**" אל תקרא 'יסר' אלא 'ישיר'. ר' יוחנן למד מהפסוק "**לעבד עבדת עבדה**" ששירה היא עבודה שצריכה עבודה אחרת שהיא ניסוך היין. ר' יצחק למד מהפסוק "**שאו זמרה ותנו תף כנור נעים עם נבל**". רב נחמן בר יצחק למד מהפסוק "**ישאו קולם ירנו בגאון ה' צהלו מים**". בברייתא למדו מהפסוק "**ולבני קהת לא נתן, כי עבדת הקדש עלהם בכתף ישאו**" ושירה נקראת בלשון 'ישאו' בפסוק "**שאו זמרה ותנו תף**" וכן "**ישאו קולם ירנו**". חנניא בן אחי רבי יהושע למד מהפסוק "**משה ידבר והאלהים יעננו בקול**" שמשה הצטווה לשיר בקולו. רב אשי למד מהפסוק "**למחצצרים ולמשררים להשמיע קול אחד להלל ולהדות לה'**". ר' יונתן למד מהפסוק "**ולא ימתו גם הם גם אתם**" כשם שכהנים מצווים בעבודת המזבח כך לווים מצווים לשיר בזמן ניסוך היין על המזבח.

בברייתא כתוב שכהן שעסק בעבודת לוים או לוי שעסק בעבודת כהנים במיתה בידי שמים, אבל לוי משוער ששורר או משורר ששיער באזהרה. אביי אמר שמשורר ששיער במיתה בידי שמים שכתוב פעמיים "**והזר הקרב יומת**". מעשה שבא רבי יהושע בר חנניה שהיה משורר לסייע לרבי יוחנן בן גודגדא שהיה שוער ואמר לו בני חזור בך שאתה מן המשוררים ולא מן המשוערים, ייתכן שר' יוחנן סבר שיש חיוב מיתה ולכן חכמים גזרו על הסיוע ור' יהושע סבר שיש רק חיוב אזהרה ולכן חכמים לא גזרו על המסייע, או שכו"ע סברו שהאיסור הוא באזהרה בלבד ונחלקו האם גזרו חכמים גם על הסיוע.

בברייתא למדו מהפסוק "**ותקעתם בחצצרת על עלתיכם ועל זבחי שלמיכם**" מה עולה היא תמיד קודש קדשים גם שלמים רק קדש קדשים צריכים שירה ולא שלמי יחיד שהם קדשים קלים, ומה שלמים הכוונה לשלמי עצרת שקבוע להם זמן אף

עולה שקבוע לה זמן ולא עולת נדבה של
ציבור שמביאים לקיץ המזבח.